

(110) Avui, dimarts 17-9-60

Maia neta: Acabo de rebre la teva del demenge. Fa dos dies rebia la del dijous. És est, Maia neta, que al llegir alguna cosa de les teves em dirigitsa un ric. No voldria venent tan pessimista i desesperada. Finguis confiança que tot anirà bé i per nosaltres vindrà la felicitat. No en dubtis. Els trossos, aquells del periòdic tenen ben poca importància. Jo no desespero de rebre quelcom diute poc, u'estic segur. Ara bé, la cosa que et dir la meua ja m'espanta més. Bon fet d'escriure a en Costafreda. No crec et contesti negativament. Si fos així miraria so que te dit ja, de que viureu ací. Però la vida ací no és fàcil i ja t'explicaré per carta quelcom referent a això. Amb tot si a Montauban no pots anar-hi no dubtis de vindre ací, malgrat que valen segur que la cosa de la salida per allà no és exclusiva de on steu sinó que sortiran els qui són com la Mercedes. Creu-me, veneta que sofieix molt pensant que tu pots sofir i estar en un mal estat d'ànim. Per, és possible, per tal de riure i cantar i no perdre mai la confiança que molt bé deis, que els dos ací sou prou forts per a resistir so que viureu i no estar en la condició de la Causal, tota sola

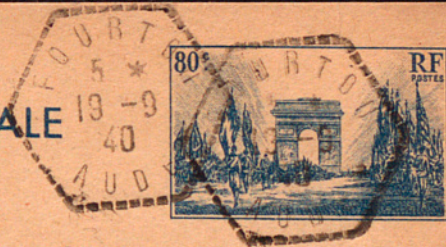
Les teves, venen
les de presa i ben
veis letous ben
bonica. Papi

CARTE POSTALE

en tens forastera. Neuet a mes a
no crec molt això de la mare.
No m'explicis aquests canvis ni la
essa està limitada fa temps. Amb
Tot no deixo de pensar igual. D'acord
no vena mes?

Dijon, t'escriuré ben llargament
he poc que pugui. Fa dos dies que
he deixat la cuina i de sol a sol
xarrao com un home. No es que
m'hegim destituit, no. Un company
es feu mal amb la destrial i cuida bé
la cuina. Això sí Tot. Tres o quatre
dies i tot igual com abans.

Fins dijon. No pateixis per les meves
cartes. Te venen tard no es culpa meua.

Mme Marie Vilalta

Chez Mme Pérarnaud

Dilla "Son rêve" Avenue Beaumont

Le Buisson

Paul

(Basses Pyrénées)